

Núm. de Protocol: 2000009/2018
Núm. de Rotlle: TSJA-0000135/2018

SENTÈNCIA 32-2019

PARTS:

Apel·lant: Sr. FEI

Representant: Ídem
Advocada: Sra. NVA

Apel·lant: COMÚ Y.

Representant: Sra. CSM
Advocat: Sr. ALM

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA

Magistrats: Sr. Bernard PLAGNET
Sra. Elsa PUIG MUÑOZ

Andorra la Vella, vint-i-set de març de dos mil dinou.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número 2000009/2018.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- El Sr. FEI va interposar demanda contra el Comú Y., en què sol·licitava que es declarés l'existència d'una responsabilitat patrimonial de l'Administració per la falta de servei consistent en la manca de manteniment de la voravia del carrer P., a l'alçada del núm. XX, que va provocar que l'interessat caigués i es produís lesions a l'espatlla dreta. Per aquests fets, demanava una indemnització per diversos conceptes, per un import global de 11.537,70 €.

La sentència del Tribunal de Batlles de 10 d'octubre de 2018 ha estimat parcialment la demanda de l'agent i ha condemnat l'Administració comunal a satisfer-li la quantitat de 4.615,08 €, en apreciar que existia una concurrència de culpes, de manera que la indemnització havia de ser minorada fins al 40%.

2.- Disconforme amb aquesta resolució, la representació de la part agent ha interposat recurs d'apel·lació davant d'aquesta Sala, el qual es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) L'interessat va actuar amb la màxima diligència i no se li pot atribuir cap culpa. S'ha de tenir en compte que el tram de la voravia que estava malmès era de considerables dimensions i que no és pla ni regular, per la qual cosa té poca visibilitat.

b) Subsidiàriament, encara que es consideri que l'agent ha contribuït de forma efectiva a la producció del dany, la major part de la responsabilitat recau en el Comú, de manera que procedeix distribuir la responsabilitat entre un 80% a càrrec de l'Administració i un 20% a càrrec de l'interessat.

3.- La representació del Comú Y. ha interposat igualment recurs d'apel·lació contra la sentència de la Batllia, en el qual es defensa que no hi ha hagut falta de servei i que la sentència es basa en meres aparences, ja que no hi ha prova de que el desperfecte tingués una certa antiguitat. El fet de que es procedís immediatament a la reparació de la voravia és indicatiu de la manca de responsabilitat administrativa.

4.- Es va donar trasllat de cadascun dels recursos d'apel·lació a la respectiva contrapart, que van formular oposició als mateixos en els termes que resulten de les actuacions.

5.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Tal com s'ha exposat en els antecedents, l'objecte d'aquest procés té per objecte determinar si ha quedat compromesa la responsabilitat patrimonial del Comú Y., com a conseqüència d'una falta de servei derivada del manteniment inadequat de la via pública, i en concret de la voravia del carrer P., lloc en el qual, a l'alçada del núm. XX, l'agent va patir una caiguda que li va produir lesions a l'espatlla dreta que van fer necessària una intervenció quirúrgica.

Tercer.- La sentència apel·lada recull encertadament la reiterada jurisprudència d'aquesta Sala sobre aquesta matèria, la qual estableix que *“segons un principi general de la responsabilitat administrativa, la responsabilitat en què incorre l'Administració, segons el punt de vista dels usuaris d'una via pública, es fonamenta en la teoria del “defecte de manteniment normal” de la via. En efecte, els usuaris treuen avantatges de l'ús de les vies i han de fer-se càrrec dels danys que no són la conseqüència d'un defecte de manteniment normal de les obres de les quals es beneficien. En particular, els usuaris han de suportar les conseqüències del mínims defectes o d'aquells que raonablement no es pot exigir de l'Administració que els prevegi”* (sentències núm. 12-2005, de 5 de maig, i 60-2014, de 19 de desembre, entre d'altres).

Quart.- En el cas que ara s'examina, la sentència del Tribunal de Batlles realitza una adequada valoració de la prova incorporada a les actuacions, de la qual resulta que la vorera del carrer P. es trobava malmesa en part de la seva amplada, i considera que es tracta d'una via fortament transitada, ja que hi està emplaçada una escola, fet que comporta un grau d'exigència major quant al seu manteniment.

Aquest conjunt de circumstàncies permeten concloure que ha existit efectivament una falta de servei de l'Administració comunal que determina que hagi quedat compromesa la seva responsabilitat patrimonial. Encara que, en el recurs d'apel·lació, s'afirma que la sentència es basa en meres aparences, el cert és que no es discuteix realment el mal estat de la voravia ni que l'agent va patir la caiguda com a conseqüència d'aquestes deficiències. Si a això s'afegeix que es tracta d'un carrer transitat que exigia una major cura en el seu manteniment, s'ha de concloure que la sentència apel·lada conclou amb encert que va concórrer en efecte una falta de servei.

En conseqüència, procedeix desestimar el recurs d'apel·lació que interposa el Comú Y.

Cinquè.- El recurs de la part agent va encaminat a que es declari que la responsabilitat era exclusiva de l'Administració o, en el seu defecte, que es distribueixi a raó d'un 80% a càrrec d'aquella i un 20% a càrrec de l'interessat.

Per resoldre aquest extrem, cal tenir en compte que el desperfecte era ben visible i que només afectava a una part de la voravia, de manera que l'interessat podia circular pel tram que estava en bon estat de conservació. També s'ha de considerar que es tractava d'un deteriorament de menor entitat, ja que només mancaven unes rajoles.

En conseqüència, s'ha de concloure que a la producció de l'accident també va contribuir la manca de la deguda atenció per part de l'interessat, de manera que la sentència apel·lada ha fet una correcta distribució de la responsabilitat entre l'Administració i l'agent, per la qual cosa s'ha de desestimar també el recurs d'apel·lació que interposa aquest darrer.

Sisè.- No s'aprecia una especial temeritat ni mala fe que justifiqui la imposició de les costes causades en aquesta instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar els recursos d'apel·lació que interposen el Sr. FEI i el COMÚ Y., ambdós contra la sentència dictada el 10 d'octubre de 2018 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Segon.- No efectuar un especial pronunciament sobre les costes causades.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.